

Дан школе – Литерарни радови

Моја породица и ја данас

Моја породица и ја данас

„Стани... Успори... Остави тај телефон!“, често ми то говори мама. Немам времена, журим. Увек негде журимо. Време. Шта је то? Нешто што не можемо да зауставимо, не можемо да вратимо, не можемо да променимо...

Сада, за неке је време стало. Нема посла, нема парка, нема окупљања, нема прослава рођендана. У ствари има више времена за приче, породичне оборке, заједничко гледање филмова. Чујем старије – преживели смо бомбардовање, преживећемо и корону. Бомбе су падале свуда, а ова корона бира. Она хоће моју баку и деку, хоће старе, немоћне, оне којима треба наша помоћ. Једино им можемо помоћи тако што их не виђамо. Тешко ми то пада. Недостају ми бака и дека.

Можда је моја породица мала, има нас само троје, али знам да је најјача. Ми можемо ово. Изаћи ћемо као победници.

Антонио Малкић VII₁

Моја породица и ја данас

Данима се причало о корони, непознатом вирусу који је, како кажу, настао у Кини. „Кина је далеко“, мислила сам у себи. Није ми било ни на крај памети да би вирус могао да дође до нас. Тек када се вирус појавио у Србији, схватила сам колико је у ствари озбиљна ситуација у којој смо се нашли.

У једном дану наш живот се у потпуности променио. Одједном је све стало, као да је стао живот. Са прозора моје собе гледала сам пуне улице без људи и аутомобила. Потпуна тишина. Осетила сам страх од нечега непознатог, са чим се цео свет данас бори. Проводећи дане у изолацији, присећам се безбрижних дана проведених са другарима у школи, играња у парку, одбојкашких тренинга... Тешко ми пада што не могу да се виђам са њима и зато се редовно чујемо и дописујемо како бисмо надокнадили изгубљено време.

Наставу имамо онлајн. У почетку ми је било мало теже да пратим, али су ми родитељи помагали око свега онога што ми је било нејасно. Сада већину времена проводим са њима играјући разне друштвене игре, гледајући филмове и остало. Са мамом правим разне колаче, а, такође, често поручујемо ствари преко интернета што раније и нисмо баш радиле. Већ сам се навикла на изолацију, па ми и дани брже пролазе. Сада имам мало више слободног времена и скоро сваког дана цртам. Углавном цртам природу која је сада лепша него икада. Понекад се прошетам са татом када је лепо време. Направим понеки селфи са маском на лицу што ће ме једнога дана сећати на овај период живота.

Пролеће је и све је процветало, а небо никада није било плавље. Природа је оживела и брзо се опоравља када нема човека и његових фабрика да је загађују.

После овога свет више неће бити исти као пре. Сматрам да је овај вирус опомена природе да престанемо да је уништавамо и да је сада тренутак да се цео свет уједини у њеном очувању. Надам се да ће овај вирус који се изненада појавио исто тако и да нестане и да ћемо се што пре вратити нормалном животу. А до тада људи морају да схвате да треба да се придржавају свих мера да бисмо што пре изашли као победници из ове борбе.

Миа Сворцан VII₁

Моја породица и ја данас

Не могу да заспим док лежим у кревету са својим мислима. Када ће све ово проћи? Када ћемо се вратити нормалном животу? Сваких 10 минута, некада бучном улицом, пројури један ауто који ме тргне из мисли. Све тече спорије...

Сваког јутра будим се у 8 сати. Доручкујем, радим домаћи, спавам, па све испочетка. Дани ми постају дужи. Недостаје ми да се усплахирено будим док касним у школу. Гледам кроз прозор собе сваког дана. Зенице ми се узбуђено рашире кад год видим некога на улици. Тада се сетим оних безбрижних дана када сам са другарима после школе ишла у парк.

Често, уместо да искористим време и завршим домаће задатке, изгубим се у мислима. Не могу да се усредсредим на задатак као у школској клупи док пажљиво слушам глас мојих наставника. Сетим се како сам свакодневно неуморно трчала из једне школе у другу (музичку) и једном малом, себичном делу мене је драго што се све ово дешава. Коначно могу да застанем, осврнем се око себе и ценим оно што имам.

Викенди су једини занимљиви дани за моју породицу. Сваког викенда заједно покушавамо да испунимо време. Откривамо нове заједничке појединости које нас повезују. Некада уживамо у мирисном поподневу док правимо колаче. Слажемо слагалице, играмо друштвене игре и гледамо нове филмове. Викендима се после ручка окупимо и читамо књиге уз по шољицу кафе или чаја. Све ово су ситнице којима пре овог вируса нисмо посвећивали пажњу и за које нисмо имали времена.

Често се, када са мамом гледам вести, запитам да ли су ови трагични догађаји почетак филмске светске апокалипсе од које ћемо сви на крају страдати. Тих дана се сетим цитата из једне песме: „Јутро ће поново доћи. Ниједна тама, ниједно годишње доба није вечно. Можда цветају трешње и овој зими ће доћи крај.“

Марија Кузмановић VII₁

Моја породица и ја данас

Овако нешто нико није очекивао!

Сви седимо код куће и чекамо да прође пандемија. Не знамо колико ће још трајати. Изађем када је дозвољено, али опрезно. Моја баба уопште не излази и тешко јој је да буде стално код куће. Мама обично све купи и донесе.

Сада је и лепо време, а ја, као и сва деца, желео бих да сам стално напољу. Волео бих да се поиграм са другарима у селу код бабе за викенд, али не могу.

Овај начин живота је променио све породице, не само моју. Сви чекамо да ово прође, али мислим да после овога ништа неће бити исто као раније. Дуго ћемо се бојати да се не понови.

Овако се и раније ширила зараза, али пошто није било авиона и аутомобила, као превозних средстава, све се ширило много спорије и обично на мањој територији. Тако су, на пример, људи умирали од куге у средњем веку, а сада од овог вируса. Данашњи начин живота је проузроковао да се све прошири много брже. Сада тек схватам колика је опасност од вируса, који је захватио цео свет.

Моја породица и ја пажљиво слушамо шта се дешава и поштујемо упутства за све што треба да бисмо се правилно заштитили, не само себе, већ и друге. Моја највећа жеља је да се вратим нормалном животу, али мислим да то неће бити скоро. Највећа стрепња је да се све не понови.

Овакве животне прилике нас наводе на то да размислимо о вредностима живота. Некада су нам друге ствари значајније од здравља. О томе не размишљамо често, а требало би. У оваквим ситуацијама, када је човек немоћан, схватам колико је непроцењива вредност нашег здравља.

Петар Лукић VII₁

Моја породица и ја данас

Откако је освануо први дан 2020. године имала сам неки веома чудан осећај да долази нешто што ће пореметити читав свет. Испоставило се да сам била у праву.

Почетком године, брзином светлости, почео је да се шири један потпуно нови вирус, чак и за докторе и научнике. Ради безбедности, људи су стављени у изолацију. Отпочео је потпуно нови начин живота на који се нисам брзо навикла. Затворена сам у кући и посматрам природу кроз прозор. Удишем свеж ваздух док се осмехујем и гледам дивне цветове и крошње дрвећа. Небо је поново ведро и плаво. Сунце обасјава високе зграде. Природа се поново буди! Кроз главу ми пролазе слике загађења од прошле године.

Размишљање ми прекида звук телевизора у дневној соби. Седам на кауч, поред моје мајке док је моја сестра у татином крилу. Пажљиво слушам радосне вести: „У каналима Венеције се поново појавиле рибе, ваздух у Италији је поново чист, птице се скупљају у парковима, животиње се слободно крећу.“

Размишљам о слободном времену ког сада имам и на претек. Којим активностима бих могла да испуним свој дан? Ушла сам у собу како бих узела књигу коју сам планирала да читам, а онда сам угледала уредно поређане друштвене игре. Из дневне собе чујем смех моје млађе сестре. Ово је прилика да се зближим са својом породицом. Пролази дан за даном и сваки пут сам све срећнија када дође време за нашу заједницу. Сазнала сам толико нових информација у вези са маминим и татиним послом, сестриним проблемима и другарицама. Увече легнем у кревет са срцем испуњеним породичном љубављу и иако знам да је ситуација у којој се налазим веома тешка, имам наде да ће сутрашњи дан, и сваки наредни, бити бољи него икада!

Овим светом влада вирус, али нам изолација даје нове шансе и могућности да остваримо предиван однос са породицом. Зашто ово време које нам је дато не бисмо искористили баш за то?

Петра Грујичић VII₂

Моја породица и ја данас

Понекад људи схватају ствари неозбиљно. Породицу узимаш здраво за готово и знаш да ће они увек ту. У животу постоје тренуци када се то промени. Затварају се школе због сигурности, деца су срећна. Сунце сија, напољу је топло, цвеће се буди после дуге зиме. Уводи се забрана кретања, али ко би остао код куће? Свако је имао разне изговоре - посао, бака, дека, љубимац...

Једног дана то се променило. Упознали смо се на новим чланом породице. Мали је, тих и повучен, нико га није видео на почетку. Прво га је упознао мој брат који је био радознао. Добио је малу температуру и изгубио чуло мириса, на почетку нико није обраћао пажњу, сви смо потценили моћ малог уљеза. После два дана брат се отарасио поклона, а пети члан је порастао, био тих и повучен. У току ноћи тата га је упознао. Почео је мало да кашље, добио температуру и пекла га је кожа. Троје нас се забринуло, а пети члан је баш то желео. Мама је помагала, бринула се и била обазрива. Следеће ноћи мама га је упознала, пети члан је постао велики и био је гласан. Брат се повукао у своју собу забринут, ја у своју, а мама и тата су били тихи, уплашени. Ми смо били све тиши, а он све гласнији. Сваке ноћи пети члан је све више и више растао док није био довољно велик да отера маму и тату од куће, али је пети члан остао да ме упозна.

Прва ноћ била је тиха. Тишина је говорила више од речи, у кући је био мрак, а напољу сијало сунце. На почетку свега чинило се као да је лако бити сам, али доказано је другачије. Брат ми је помагао сваког дана у нади да ће се пети члан нестати. Туга, јад и бес напокон су изашли из куће. Сунце је улазило у кућу, били смо све ведрији и ведрији, а мама и тата су се отарасили зла које нас је снашло. Чули смо се сваког дана по неколико пута и било им је све боље. Када су се вратили кући, сви су били срећни, радосни и чак налазили добру страну у свему овоме. Сада смо сви заједно затворени у кућном карантину и никад нисмо поштовали једни друге више.

Понекада треба помислити како је то бити без вољених, каква осећања би се будила у вама. Да ли сте се већ суочили са вашим петим чланом?

Ања Мишић VII₂

Моја породица и ја данас

Дани које проводимо код куће од почетка објаве ванредног стања другачији су од свих претходних. Чини ми се да сам ушао у неки времеплов и отпутовао у далеку будућност, само што је та будућност постала наша садашњост. Све оно о чему сам читао или што сам гледао у филмовима научне фантастике или у неким омиљеним компјутерским игрицама, дешава се управо сада. А нико није веровао да ово може да се деси. Све се изменило.

Време се поделило на време пре и на време после вируса Ковид-19, који се изненада појавио у једном кинеском граду Вухану, за кога је истог момента сазнао цео свет. Вирус је почео да се преноси великом брзином, градови су опустели, људи су престали да путују и затворили се у своје куће. Људи око мене су почели да употребљавају изразе као што су „физичка дистанца“, „размак од два метра“, „изолација“ и „карантин“. Моја мајка, која је иначе брижна, постала је још брижнија и забринута, највише због мене. Тата је миран, али мислим да није спокојан. Моји родитељи редовно разговарају са нашим кумовима из Италије и брину због њих. Кума је Београђанка, а њен муж је Сицилијанац. Италија је прва земља у Европи где се вирус пренео и где на хиљаде људи оболи свакога дана, а стотину умире. Прочитао сам на званичном сајту да је корона вирус присутан у 212 земаља света.

Моја породица се не плаши и не паничи, али је опрезна и поштује мере забране кретања. Родитељи ми говоре да не треба да се бојим, а ја страх ни не осећам. Мислим да страх понекад може да буде користан, али паника не. И паника може да се пренесе са човека на човека, као и сам вирус.

Једном сам случајно чуо тату како је рекао мами како сам за време ове изолације „сазрео“. Моји родитељи иду у куповину. Дека који живи са нама не сме да излази, јер је старији од 65 година, али је здрав и виталан и мислим да му је тај „затвор“ тешко пао. Иако је мој деда дисциплинован, када су на телевизији објавили да старији грађани могу да излазе неколико пута недељно по пола сата, дека је духовито изјавио да он није куче, па да има одређено време за шетњу. Сви смо се смејали овој његовој опасци.

Пре ванредног стања сам волео да помогнем родитељима тако што бих отишао у куповину, међутим сада се и то изменило, јер родитељи избегавају да ме шаљу до супермаркета. Међутим, једном сам, ипак, отишао по неку ситницу. Дека ми је рекао да ставим маску и када сам ушао у радњу, наочаре које носим су ми се толико замаглиле да ништа нисам могао да видим. Толико сам се изнервирао да сам заборавио шта је требало да купим. После смо се код куће сви смејали овој мојој „незгодацији“.

Моја породица и ја се дружимо као и до сада, ту се ништа није променило. Сви моји укућани воле да разговарају са мном. Волимо да играмо неке друштвене игре као што су шах и монопол. Помагао сам мајци око фарбања јаја за Васкрс, а моја мама, ионако, стално кува и воли да спрема разне ђаконије које сви волимо. И тата зна да кува, те када је реч о храни и о специјалитетима, код нас је скоро сваки други дан празник и толико јела да бисмо могли да отворимо прави ресторан. Једино је мама тужна што због изолације не могу да нам долазе гости.

У почетку ми је време споро текло и било ми је помало досадно без обавеза, другова и без излазака напоље. А онда је почела онлајн настава, односно учење на даљину. Поред неколико платформи које пратим, похађам и музичку школу, тако да часове клавира и солфеђа имам преко апликације Вајбер. Моји часови инструмента изгледају тако што наслоним свој мобилни телефон на клавир и моја професорка може да види мене, моје прсте на диркама и да чује како свирам. У редовној школи имамо домаће задатке, од којих су многи обимни и са задатим роковима за предају, али зато можемо сем својих уџбеника да користимо разне књиге из своје кућне библиотеке, наставу на телевизији и неизбежан интернет, односно „Свети Гугл“. Овакав вид наставе ипак није савршен, јер долази до презасићења и поруке често касне. Дешавало се да неке задатке ученици предају са закашњењем, али не намерно, него због компјутера који из чиста мира одбије да уради неку операцију, односно „забагује“, или због саме платформе, или због тога што је некој наставници њен гугл диск „отказао“ послушност. После више од месец дана оваквог начина учења скоро сам и заборавио да хара вирус, што и није тако лоше.

Волим што и даље могу да се дружим, разговарам и играм са својим друштвом онлајн, али то смо радили и пре појаве вируса. Јесте да је сада искључиво виртуелно дружење, али и то је барем нешто. Недостају ми моји другови, а недостаје ми и школа.

Док сам за домаћи рад из српског језика писао о познатом руском песнику Александру Сергејевичу Пушкину, мама ми је испричала да је и Пушкин својевремено био у карантину. Било је то 1827. године за време епидемије колере. Седео је у својој соби и писао песме.

У данашње време је лакше пренети вирус, јер је довољно да заражени туриста само седне у авион и зарази други крај света у који је отпутовао.

Оно што ми се нарочито свиђа и засмејава ме за време ванредног стања је што људи преко својих мобилних телефона размењују шале, мимове и фотографије у вези са тренутном ситуацијом. Омиљена породична шала нам је она коју нам је испричао баш наш кум Сицилијанац: „Први пут да је нешто што је из Кине оригинал, а не копија из Италије.“ Можда је хумор начин да се људи сачувају у овом времену пандемије.

Сама реч пандемија ме подсећа на реч „пандемонијум“ на коју сам први пут наишао у једној књизи о митовима, а значи пребивалиште злих духова, демона, пакао или хаос. И сама пандемија личи на хаос који је изазвала. Надам се, као што се надају и сви око мене, да ће овај хаос проћи и да ћемо се сви ускоро видети, дружити и препричавати све ово што нам се догодило и причати о свему овоме као о давно прошлом времену.

Андреј Стојановић VII₂

Моја породица и ја данас

Током дана проведених у изолацији бивало је поприлично монотono, јер већину времена проводим код куће. Тек понекад одлазим да провозам бицикл по селу. Током радних дана, завршавам задатке и пратим часове на телевизији. После завршеног домаћег излазим у двориште да бих са братом играо фудбал. Али последњих дана налазим све мање времена за то, па се више и не бавим спортом напољу, него само у кући. Додуше, претходних неколико дана је падала киша, а и неки пси луталице су ишли по путу и нападали људе који су туда пролазили. Мислим да је то за једно село врло необично, пошто би сваки пас требало да има свог власника.

Још један разлог немогућности изласка напоље је свакако и брдо домаћих задатака уочи првомајских празника. Можда су хтели да нас ученике задрже у својим кућама. Ја једино тако могу да разумем шта се десило.

Моја породица и ја се поприлично добро држимо и не паничимо, само ако изузмемо нашу баку која верује у све што чује на вестима, јер је углавном сама, а њен приступ информацијама је ограничен на телевизију. На пример: дочекала нас је са флашама дезинфекционог средства за прање руку испред куће када смо стигли из Београда. Мој млађи брат се некако провукао, али сам ја ипак морао опрати руке. Ствари које овде на селу највише муче моју породицу и мене су гомила домаћих задатака, паукова и стршљенова, а и по који крпељ. Муве и мраве сматрамо уобичајеним призором, а на мишеве смо се навикли. Не виђамо их дању, само их чујемо током ноћи. Ако бих упоређивао свој живот овде на селу сада, са оним на почетку епидемије у Београду, рекао бих да је мојој породици и мени сада боље него на почетку. У Београду смо били потпуно изгубљени и помало смо паничили. Сви осим тате. Тата је увек испред огромног екрана и тастатуре од које се не одваја. Увек је миран и незаинтересован за свет око себе, понекад је то лоше, а понекад и добро, јер барем у породици имаш неког ко остаје миран.

Сада се стање побољшава, број заражених стагнира и епидемија се смањује. Надам се да ће се све вратити у стање пре овог вируса. Баш све.

Михаило Кејси VII₂